

2012. december 1. – szombat

Sámuel első könyve 23,16: Ekkor elindult Jónátán, Saul fia, és elment Dávidhoz az erdőségbe, és erősítette az Istenbe vetett bizalmát.

Mindenkinek szüksége van a Jónátánokra, de ki az, aki készen áll arra a szolgálatra, amit Saul fia végzett? Ezt magamtól is kérdezem. Nem volt könnyű időszak Dávid életében az, amikor Isten már kijelentette neki, hogy ő lesz a király, de még menekülnie kellett Saul haragja elől, mert nem akart szembeszállni a felszentelt uralkodóval. Menekülve is meglátja a szenvedő várost, akiket a filiszteusok leigáztak, és seregével Dávid felszabadítja azt, Ennek ellenére Isten azt mondja neki, hogy ha a felszabadított városban marad, annak lakói ki fogják őt szolgáztatni Saulnak. Szép kis hála, mondhatnánk, Dávid azonban nem mondja, hanem beveti magát az erdőbe, seregével együtt. Tanácstalanságát, nehéz helyzetét az előző versekben olvashatjuk, ahol az áll, hogy Dávid és emberei mentek, amerre mehettek. Ekkor érkezik a váratlan biztatás. Saul fia nem hoz magával erős sereget Dávid védelmére, nem ismertet egy titkos utat, tervet, melyet követve meg lehet szabadulni, nem tesz mást, csak szavaival erősíti Dávidot, eszébe juttatja Isten ígését, mely szerint Dávid lesz a király, erősíti, hogy bízson a Mindenhatóban. Isten gondoskodik igaz barátról, aki által minket se engedjen csüggedni, hanem a hit megtartására, az ÚRban való bizalomra serkent minket. A kérdés tehát az, hogy az ÚR ezen kegyelmét elfogadva akkor, amikor erre rászorulunk, megtanuljuk-e azt, hogy Atyánk minket is használni akar, amikor másoknak kell elvinni a biztatást. Tulajdonképpen két, sőt, három dolgot is meg kell tanuljak. Tanuljam meg elfogadni, amikor valaki Istenben való bizalomra buzdít. Tanuljam meg meglátni azt, akinek erre a bátorításra szüksége van, s legyenek készen elvinni hozzá az ígét. És mindenek felett tanuljak meg a legnagyobb tanácstalanságban, nehézségben is bízni Istenben, mert Ő megszabadít, és én hálát adok majd az Ő szabadításáért.

2012. december 2. – adventvasárnap

A zsoltárok könyve 100,3: Tudjátok meg, hogy az ÚR az Isten!

Ez a szókapcsolat gyermekkori élményeket idéz fel bennem, amikor ezt mondta valaki, hogy tudd meg, akkor legtöbbször haragosan, duzzogva mondta. Amikor egy kisgyermeket valaki megbántott, akkor mondta, tudd meg, nem is játszom többet veled, tudd meg, nem adom a biciklimet, vagy nem ritkán azt, hogy tudd meg, az én apukán úgyis erősebb, mint a tied. Ezekből az emlékekből arra következtetek, hogy már gyermekkorunkban sem szerettük, ha valaki ki akar oktatni, akkor használtuk a tudd meg szókapcsolatot, ha mások fejéhez akartunk verni egy igazságot, haragunkban nem volt más vigaszunk, mint valamit jól megmondani. Némelyek felnőttként is így gondolkodnak, nem szívesen fogadnak semmilyen tanítást, igazságot, még meghallgatni sem hajlandók azt, ha valaki Istenről beszélne nekik. Egyre többször halljuk, sőt, már nem ritka az sem, amikor magunk találkozunk ezzel a magatartással, hogy valaki elzár minden utat, s azt mondja, csak Istenről ne kezdj nekem beszélni egy nehéz helyzetben, ne papolj, mert arra nem vagyok vevő. Pedig a zsoltáros nem haragosan, nem is kioktatóan fogalmazza meg az ígét, hanem ebből a rövid zsoltárból az öröm árad, Isten szeretetének megtapasztalása utáni hálaadás tör fel a zsoltáros szívéből. Boldogan hirdeti, hogy az ÚR az Isten, mert ő is az Isten népének tagja, ahhoz a nyájhoz tartozik, mely naponta élvezi Isten gondviselését, tapasztalja az ÚR szeretetét. Mindez olyan örömet jelent, amit másokkal is megosztana, ezért a bizonyágtétel. Tegyen Istenünk minket is ilyen bizonyágtévévé, akik másoknak is hirdetjük azt, Aki áldását árasztja naponta ránk.

2012. december 3. – hétfő

Lukács evangéliuma 11,9: Én is azt mondom nektek: kérjetek, és adatik, keressetek, és találtok, zörgessetek, és megnyittatik nektek.

Az édesapa szereti gyermekét. Ünnepre szeretné a világ legszebb ajándékát adni neki. De vajon mi az, aminek gyermeke legjobban örvendene? Mire vágyik, mitől lenne nagyon boldog? Elég sok mindent meg tud engedni magának, ezért megkérdezi gyermekét, mit szeretne kapni az ünnepre? Kérj, amit akarsz, mondja az apa. Kíváncsian várja, mit fog gyermeke kérni, már el is képzei, amint bemegy a boltba, s megvásárolja azt a játékot, ruhát, édességet, amit gyermeke szeretne kapni, de abból is a lehető legjobbat, legszebbet. A gyermek azonban nem csak a szülői házban él, hanem a játszótéren találkozik pajtásokkal, az iskolában egészen más értékrend szerint élő gyermekekkel, és látja azokat a dolgokat, melyeket azok birtokolnak, de neki nincs meg. Ezért azt kéri apjától, hogy az ünnepre vásároljon neki egy kardot, de nem csak olyan játék kardot, hanem igazit, amivel a rossz társakat ténylegesen meg lehet sebezni. S melléje, mert erről sokat hallott, de még nem volt alkalma kipróbálni, kapjon egy csomag cigarettát és egy liter erős italt. S még egy olyan inget, ami tele legyen kis gyémántokkal, hadd értse meg minden társa, hogy ő a leggazdagabb. Mennyei Atyánk azt mondja nekünk: kérjetek. Nagy lehetőség, tudva azt, hogy minden az Úr, s Neki semmi nem lehetetlen. Azt a kérdést azonban tegyük fel önmagunknak, hogy mire is kérünk? A földi életre kizárólag? Testi élvezetre? Dicsekvésre? Mások bántására? Csak a magunk hasznára? Kényelmesebb életre? Ha az ige fényében meg tudjuk tenni az önvizsgálatot, az indítékaink pedig nem önzőek, hanem Isten akaratával egyezőek, akkor minden kételkedés nélkül kérjünk.

2012. december 4. – kedd

Mózes ötödik könyve 28,2-3: Rád szállnak mindezek az áldások, és kísérnek téged, ha hallgatsz az ÚRnak, Istenednek a szavára. Áldott leszel a városban, és áldott leszel a mezőn.

Isten életünk minden területére áldását szeretné adni. Az igéből érezhető, hogy Ő várja, hogy adhassa kegyelmét, örömet jelent mennyei Atyánknek, ha a mi életünket gazdagítja. Áldását adja az ÚR a lakóhelyünkre és a munkánkra, az Ő meggazdagító Lelke teszi tartalmassá, eredményessé, céltudatossá munkánkat is, pihenésünket is. Amikor Jézus bemegy a vámszedő Zákeus házába, nem kell egy szót se ejtsen annak hamisan szerzett kincseiről, mert az Ő szentséges jelenlétében a bűnös ember arra vágyik, hogy megszabaduljon mindattól, ami elválasztja őt Istentől, szeretne alkalmas lenni az áldás befogadására. Nagy változást jelent életünkben az, amikor megértjük, hogy Isten a teljes életet akarja megáldani. Előbb a templomi csendet tartjuk értéknek, s azt gondoljuk, hogy ott találkozhatunk Istennel, ott lehet Hozzá imádkozni. Aztán megértjük, hogy otthon is kell az ima, a csendesség, az Istennel való közösség, s áldottá lesznek ezek az alkalmak. Ha egyre gyakrabban keressük az URat, oda is eljutunk, hogy felajánljuk otthonunkat Neki, kérjük az Ő áldását családunkra, szeretteinkre, életünkre. Sokan később fedezik fel, hogy Isten áldása nem csak a templomban árad, nem is csak otthonunkban, hanem mindent betölt, még munkánkat is. A mezőn is Ő gondoskodik eredményről, termésről, de nem csak a föld lesz áldott, és meghozza gyümölcsét, hanem áldott lesz az is, aki műveli, az ÚRra figyelve. Adja mennyei Atyánk, hogy felfedezzük a mai napon, hogy bárhova megyünk, bármit cselekszünk, azért lesz áldásos az, amit teszünk, mert mindenütt ránk szállnak az Ő áldásai.

2012. december 5. – szerda

A zsoltárok könyve 138,8: Az ÚR javamra dönti el ügyemet.

Nagyon fontos nekünk tudni, tudatosítani önmagunknak, hogy Isten kezében vagyunk. Ez nem egy szép költői kép, hanem sok nehéz helyzeten átsegítő szent bizonyosság. Amikor nagyon nehéz szakaszon megy át életünk, nagy szükségünk van erre a bizonyosságra, hogy maga a világ teremtője és egyetlen igaz Ura foglalkozik ügyünkkel, törődik sorsunkkal, igazgatja még az ellenség tetteit is, hogy javunkra váljanak. A végső szó mindig Istené, s az, amit Ő akar, vagy esetleg megenged, az mindig a lehető leghasznosabb eredmény, vagy a zsoltár szavaival ügyünk javunkra dől el mindig, mert erre hatalma van mennyei Atyánknak. Nem titok, néha ezt rettenetesen nehéz elfogadni, néha reszket egész bensőnk, zokog a szívünk és zokog az életünk, annyira nehéz elfogadni egy helyzetet, egy nehézséget, egy veszteséget vagy egy hosszan tartó szenvedést. Ilyenkor kell nekünk inkább az ígét igaznak tartani, mint szívünk gondolatait, fájalmát. Add nekem ma is, Istenem, hogy inkább ígédet tartsam igaznak.

2012. december 6. – csütörtök

Pál első levele a thesszaloniakhoz 5,5-6: Hiszen valamennyien a világosság és a nappal fiai vagytok, nem vagyunk az éjszakáé, sem a sötétségé. Akkor ne is aludjunk, mint a többiek, hanem legyünk éberek és józanok.

Van egy kedves ismerősöm, aki jó szakember, van egy kis műhelye, szinte minden nap ott munkálkodik. Miközben végzi mindennapi feladatait, megy a rádió. Ha egy közösségben ez az ismerősön ott van, nem unatkoznak az emberek. Mindig van témája, szívesen beszélget, elég sok mindenről hall, a rádióknak köszönhetően. Egy idő után azonban megfigyeltem, hogy a hallott témáknak mekkora jelentőséget tulajdonít. Amit ma reggel mondanak a hírekben, azt ő délután már elmondja másoknak, ezzel indít beszélgetéseket, az ott hallott értékelő vagy bíráló hangnemet is legtöbbször átveszi. Így egyik nap azon töpreng, hogy mennyi lehet a világ olajkészlete, mert a fogyasztás nő, és mi lesz, ha elfogy, másnap egy utcára kitett beteg, idős asszony sorsát siratja, de akár néhány óra múlva is vált, s rettenetesen dühös, mert egy gyilkost felmentettek, hamis tanúzással valahol Dél Amerikában. Volt már olyan, hogy megkérdeztem tőle, miért biztos abban, hogy két nap múlva elvetheti a búzát, mert nem lesz eső, amikor múlt héten is kétszer jeleztek teljesen téves időjárást, de kérdésekre nem felelt, csak készítette a vetnivalót. Azt hiszem, az ige is ehhez hasonló gondolatot, életmódot leplez le, mert a mi URunk ellensége így próbál minket is irányítani, hogy a hit dolgaira nézve szépen elaludjunk. Alvásnak gondolom azt is, amikor valaki nem foglalkozik Isten dolgaival, mert figyelmét sikerült sok minden egyébre irányítani, de alvás az is, amikor a templomban, azaz Isten közelében nem éber és józan Isten gyermeke. Ilyen előadásokkal találkozhatunk manapság, ahol egy ígéről van szó, de nem az a kérdés, hogy mit üzen ma általa Isten, hanem az, hogy a harmadik században hogyan magyarázta azt az ígét egy egyházatya, aztán azt a magyarázatot miként értelmezte egy reformátor, a reformátor véleménye hogyan hatott egy huszadik századi teológusra, amikor erről írt, és ma miként ez utóbbi írás a héber nyelvtan értelmezését. Istenünk adjon nekem, nekünk világosságot, hogy megértsük, mit jelent a lelki józanság, mi az Ő akarata, vezessen minket, mindnyájunkat az Ő világosságában.

2012. december 7. – péntek

A zsoltárok könyve 25,8: Jó és igaz az ÚR, ezért megmutatja a vétkeseknek a jó utat.

Amikor bajba kerülünk, első dolgunk az, hogy tiltakozunk, elégedetlenkedünk, vádolunk. Arra is rá kell jönnünk azonban, hogy a bajnak oka van, s célja is lehet. Nem Isten akarta a bajt, és legtöbbször nem is a körülményekben és a környezetünkben kell keressük annak okát, hanem önmagunkban. Eltévessztettük a helyes irányt, ezért jutottunk rossz útra, nem vagyunk a helyünkön, s minél tovább haladunk rossz felé, annál nehezebb lesz a visszatérés. De melyik a jó irány, hiszen sokáig haladtunk rossz felé azzal a meggyőződéssel, hogy helyes utat követünk. Azért jutottunk távol a megfelelő céltól,

mert nem tudtuk a jót választani. Ha most megint önmagunkra, saját döntéseinkre szorítkozunk, fennáll annak a veszélye, hogy megint helytelen lesz az irány. Jó lenne valakit megkérdezni. Amikor ide eljutunk, hogy külső segítséget is hajlandók vagyunk elfogadni, az már egy nagy lépés, ugyanakkor azt is tudnunk kell, hogy ki az, akitől kérdezünk. Ha idegentől kérünk eligazítást, nem biztos, hogy annak szándékaiban megbízhatunk. Az ige azt hirdeti, nagyon sok helyen, hogy egy valaki van, aki ismeri helyzetünket is, és azt is jól tudja, hogy miként juthatunk ismét a helyes útra, ez pedig Isten. S a nagy öröme, hogy az ÚR jót akar nekünk, mert jó és igaz a mi Istenünk, ezért, aki Tőle kér bölcsességet, világosságot, eligazítást, annak Ő készséggel mutatja a helyes irányt, sőt, segítséget, erőt is ad hozzá, hogy a jó úton járjunk. Noha mi vétkesek vagyunk, s bűnös gondolkozásunk és életvitelünk juttatott bajba, Isten nem várja el, hogy a magunk erejéből kikerüljünk ismét a jó útra, mert arra nem vagyunk képesek, hanem Ő mutatja a jót és adja a szabadítást, segítséget. Amikor pedig Isten világossá teszi, hogy mit kell cselekedjünk, merre kell induljunk, akkor engedelmessé válnunk szavának, járjunk az Ő útjain. Útaid, URam, mutasd meg, hogy el ne tévelyedjem, Te ösvényedre taníts meg, miken intézd menésem, és vezérelj engemet.

2012. december 8. – szombat

Lukács evangéliuma 12,22-23: Tanítványaihoz pedig így szólt: „Ezért mondom nektek: ne aggódjatok életetekért, hogy mit egyetek, se testetekért, hogy mivel ruházkodjatok, mert több az élet a tápláléknál, és a test a ruházatnál.

Általánosan elterjedt gondolat, főleg fiatalok között, hogy Istent követni, istenfélő életet élni, azt jelenti, hogy szegényebb lesz az élet, kevesebb lesz benne az öröm, a szépség, hiszen annyi mindenről le kell mondani. Pál apostol arról beszél, hogy mindent szabad, csak az Isten világosságával szívében már azt is tudja, hogy mi az, ami nem használ, Megváltónk pedig azt tanítja, mai igénk szerint, hogy az, amit Ő kínál, gazdagabbá teszi az életet, többet szeretne adni, mint amennyit mi gondolunk, kívánunk, amiért harcolunk. Úgy ismertük meg a világot, hogy a felnőttektől tanultunk sok mindent, környezetünk volt hatással ránk, s azt hisszük, hogy amit így tudunk, az minden. Mi az élet? Kimondatlanul is sok ember élete a mindennapi kenyeret jelenti. A mai nehéz időkben, s főleg falun sok embert ismerhetünk, akiknek gyermekeik önállóak, s már nem kell semmit anyagiakban segítsen nekik, ezért csupán azért él, hogy dolgozhasson, s azért dolgozik, hogy legyen mit enni. Jézus azt mondja, az élet ennél több, s Ő erre a többre hív és akar segíteni minket, hogy felfedezzük, mit is jelent Isten szerint élni. Nem üresebb lesz a mindennapok sora, hanem tartalmasabb, lelki értékekkel gazdagabb. Ne nyugodjunk bele abba, hogy ezek a körülmények, a lehetőségek, szürke hétköznapi sora az életünk, hanem keressük Isten ajándékait, a Vele való közösség gazdagságát, hiszen Isten Krisztusban mindent nekünk akar ajándékozni, gazdaggá akar tenni minket.

2012. december 9. – advent második vasárnapja

Sámuel első könyve 2,7: Az ÚR tesz szegénnyé és gazdaggá, megaláz és felmagasztal.

Érdemes lenne egyszer kipróbálni, nem kezdő keresztyénekkal, hanem olyanokkal, akik egy ideje hitben élnek, a következőt: egy kitöltendő szöveget tegyünk eléjük, s kérjük, töltsék ki az üres részeket a megfelelő szavakkal. Így képzelném a szöveget: ... tesz szegénnyé, ... tesz gazdaggá, ... megaláz, ... felmagasztal. Azt hiszem, hogy sokan, s nagy valószínűséggel jómagam is úgy töltenénk ki, mert így is gondoljuk, hogy az ördög tesz szegénnyé, Isten tesz gazdaggá, a sátán megaláz, Isten felmagasztal. Amennyiben így van, ez egy alapos ok, hogy még többet és még figyelmesebben olvassuk az Írásokat, hogy azok alapján megismerjük a mi Istenünket, az Ő teljes kijelentése alapján. Mert az Ő gondolatai különböznek a mieinktől, ezért sokszor nem értjük azt, ahogyan Ő cselekszik, elégedetlenkedünk,

zúgolódunk, sok mindenben változtatni akarunk. Mai igénk Anna imádságának része, aki ismerte a megalázást is, amikor nem született gyermeke, és Sámuel megszületése után megismerhette a felmagasztalást is. Amikor szenvedett, másnak nem mondta el szíve panaszát, csak Istennek, de akkor sem szemrehányással, hanem kitartóan imádkozva, állhatatosan kérve a gyermekáldást. Amikor az ÚR megáldotta őt, akkor is Hozzá jön, ezúttal dicsőíteni Istent. Minden az Istentől van, Ő aláz, Ő magasztal, szoktuk énekelni egyik zsoltár szavaival, s tegyük most hozzá, akár aláz, akár magasztalt, mindazt szeretetével teszi, a mi érdekünkben. Anna példája arra tanít, hogy mindent Isten kezéből fogadjak el, de kitartóan imádkozzam a nehéz napokban, és kitartóan dicsőítsem Istent az áldás idején.

2012. december 10. – hétfő

A zsoltárok könyve 42,4: Könnyem lett a kenyerem éjjel és nappal, mert egész nap ezt mondogatják nekem: Hol van a te Istened?

A zsoltárverset elolvasva, majd röviden csendben maradva, egy kérdés fogalmazódott meg bennem, önmagam felé: hullott-e valaha könnyem Istenért? Önmagammal sokat foglalkozok, sorsommal, étellemmel, kudarcaimmal, gyötrelmeimmel, önmagamért sokszor hullattam könnyeket, legtöbbször nem kellett volna. Másokért is könnyeztem már, elszorul a szívem, sajnós, nem is ritkán, mert sok szenvedő ember van körülöttem, ismerőseim, rokonaim körében. Lehet, hogy többször tőr fel egy nagy sóhaj keblemből érettük, mint ahányszor imádkozom, hogy az ÚR könnyörüljön rajtuk, s ennek az arálynak is fordítva kellene lenni. De Istenért? Dávid nem önmagát sajnálja, hogy bezzeg, ő, aki hisz Istenben, mennyi gúnyt, megvetés kell elhordozzon, milyen nagy áldozatába kerül a hűség. Meggyőződése, hogy Dávidnak az fáj, hogy sokan vannak még azok, akik nem hisznek, sőt, gúnyolódnak Isten gyermekeivel, kételkednek abban, hogy Isten gondoskodik az övéiről. S amikor Isten szeretetét, gondviselését teszik kérdéssé, akkor ezzel bántják a szerető és gondviselő Istent, ezt könnyezi meg Dávid. Annyira szereti az URat, hogy fáj neki minden rossz szó, amivel ellene szólnak. Jézus Krisztus azt mondja, hogy aki jobban szereti anyját, apját, testvérét, mint Őt, nem méltó Hozzá. Ha szüleimet, testvéreimet, gyermekeimet sérti valaki, az fáj, ha csak rosszat is szólnak róluk, bánt engem, s lehetőség szerint megvédem őket. Istenemet sajnós naponta bántják, szavakkal is, életmódjukkal is sokan körülöttem, de hozzá szoktam, nem tiltakozom, nem szólok azok ellen, akik ezt teszik, s szomorú, de néha nem is fáj már, hogy Istenem ellen szól valaki. Az ige arra indít, hogy gondoljam át újra, mit is jelent, hogy szeresd az URat teljes szívedből, lelkedből, elmédből, erődből.

2012. december 11. – kedő

A zsoltárok könyve 84,4: Még a veréb is talál házat, és a fecske is fészket, ahova fiókait helyezzi oltáraidnál, Seregek URa, királyom és Istenem!

Több helyen olvasunk olyat a Bibliában, hogy valamit később értenek meg az emberek, például a tanítványok is akkor értették meg Jézus sok kijelentését, miután látták Őt a kereszten, és találkoztak Vele, feltámadása után. Bizonyára sok minden van, amit még ma sem értünk, vagy nem értjük teljesen, hanem ezután, esetleg az örökkévalóságban derül ki egy kijelentésnek, vagy egy helyzetnek, cselekedetnek a fontossága, értelme. Ki vette észre, hogy a templom mellett madarak röpdösnek? Ki figyelt arra, hogy még fészket is raktak, ahogyan mi mondjuk, az eresz alá? S ha látták is ezt az emberek, nem tulajdonítottak sokat neki, hiszen a madarak ösztönös lények, bárhova fészkelhetnek. A zsoltáros mégis megéneklie őket. Szerinte ez sem véletlen, hanem Isten akarata, s mint ilyen, üzenete van. Isten oltárainál, az Ő templomában oltalmat, lakást, békeséget talál az égi madár. Ott lakik, szüntelen „templomban van”. A teremtett mindenség már létével is dicséri az URat, ezek a fecskék pedig a templom körül, falain hirdetik, hogy ők is az Ő teremtményei, Hozzá tartoznak. Eszébe jut a

templomba menő embernek Isten hatalma, és gondviselő szeretete, mellyel ezekről a madarokról is naponta gondoskodik. Emlékezik az Istenhez jövő ember arra, hogy az ÚR hajléka valódi menedék, de ugyanakkor igazi otthon, békesség és biztonság forrása. Mennyei Atyánk sok csodával vesz körül minket is, minden nap, adjon hozzá látást, hogy észrevegyük, minden Hozzá vágyakozik, mindenkinek, s leginkább az embernek igazi helye, otthona maga az Isten.

2012. december 12. – szerda

Ezékiel próféta könyve 34,12: Ahogyan a pásztor gondját viseli a nyájnak, amikor ott áll juhai között, amelyek szét voltak szóródva, úgy viselem gondját juhaimnak.

Azok az emberek, akik pásztoroként, lelki vezetőként kellett volna vigyázzák a népet, nem bizonyultak méltóknak a küldetésükhöz, a nyáj szétszóródott, nem kapott megfelelő vezetést, gondoskodást. A gazda nem tudja tovább nézni tétlenül ezt, hanem ő maga lesz Izráel pásztora. Ő azt mondja, hogy a gondviselés legjobb módszere az, hogy juhai között lesz. Talán szabad így mondani, leszáll azok szintjére, oda megy a legelőre, a karámba, hogy közösségben legyen állandóan nyájával. Érdekes jelenséget figyelhetünk meg napjainkban. Ma is nagyon nehéz hűséges pásztorokat találni, most szó szerint értem, olyanokat, akik a juhok mellett legyenek, ne lopják el a sajt egy részét, vigyázzák megfelelően a nyáját. Sok olyan gazdáról hallottam, aki több éves veszteség után úgy döntött, hogy lemond a juhtartásról, valami egyebet tesz, mert nem elég jövedelmező a nyáj. De hallottam, sőt ismerek egy-két olyan gazdát, aki nem csak a nyereségért tartotta a nyáját, hanem szereti a juhokat és szeret velük foglalkozni. Ők továbbra is ezzel foglalkoznak, de úgy, hogy naponta többször is kimennek a nyájhoz, és nem is kevés időt töltenek az állatok között. Így a fogadott pásztorok is jobban végzik dolgukat, a gazda is közelebb érzi magát tulajdonához, az állatok is ismerik őt, s a nyereség sem marad el. Minden megváltozik, ha törődés van, ha maga a tulajdonos irányítja állandóan a nyáját, ő gondoskodik róluk. A mi gazdánk is eljött hozzánk, emberré lett értünk, vállalta az életet a mi szintünkön, mi pedig ismerjük Őt, követjük Őt, hálát adunk, mert Ő a mi jó Pásztorunk.

2012. december 13. – csütörtök

Lukács evangéliuma 15,20: Még távol volt, amikor apja meglátta őt, megszánta, elébe futott, nyakába borult, és megcsókolta őt.

Nagy költőnk írja közismert versében, hogy *egész úton hazafelé, azon gondolkodám...* Vannak utak, mindnyájunk életében, melyeket meg kell tenni, meg akarjuk tenni, de szívünk elszorul, fejünkben számtalan kérdés zakatol, nagyon feszülten gondolunk arra, miként fogunk az út végére megérkezni. A költő édesanyjára gondol, aki sokat aggódik érte, s akivel oly rég várja a találkozást. A tékozló fiú útja sokkal nehezebb. Eldöntötte, hogy hazatér, s arra gondolt, hogy béresként is jó lesz neki, csak az atyai háznál lehessen. De amíg béresnek felfogadnák, addig szembe kell nézzen az apjával. Bármit mondana, akár ha el is kergetné otthonról, jogosan tenné. De talán mégsem fogja. A dorgálás azonban jogos lesz. Ki is fogják őt kérdezni? Feltételeket szab atyja ahhoz, hogy béres lehessen nála? Szóba áll vajon vele, vagy esetleg látni sem akarja? Egész élete függ attól a pillanattól, néhány perctől, amikor apjával találkozik majd. Ahogy közeledik az ismerős tájhoz, úgy zakatol egyre erősebben a szíve. Már a telken belül jár, már a házat is látja. Onnan elindul feléje apja, messziről megismeri járásáról. Nem is jön, valósággal szalad feléje. Karjai kitérve, szeme könnyes, magához öleli megmaradt teljes erejével, és zokog, mint egy kisgyermek. Szavak nem kellene, ide, apjának egész lénye hirdeti a megbocsátást, a szeretetet, az elfogadást. Nincs még egy ilyen apa a világon. Nagyon fáj, hogy annyira megbántottam, de én is jövök Hozzá, fáradtan, megterhelten, üresen, szégyenkezve, de jövök. Hiszem, hogy ma is, nekem is, neked is érvényes: vár Atyád szerelme, vár rád vigasza, jöjj a messzi tájról, ó, jöjj haza.

2012. december 14. – péntek

Ézsaiás próféta könyve 43,21: A nép, amelyet magamnak formáltam, hirdesse dicséretemet.

Mi emberek nem tudunk teremteni, de Istenünk adott nekünk értelmet, s annak segítségével sok mindent készítünk, alkotunk. Mindennek, amit emberi kézzel, vagy értelemmel hozunk létre, van valamilyen célja. A széket azért készíti az asztalos, hogy arra üljünk, az autóval utazunk. Lehet a széket dísznek is használni, vagy az autót tyúkketrecnek, de arra a célra jobb megoldás is van. Még a szellemi alkotásnak is célja van, azért ír könyvet az író, mert azzal szolgálni akar, tanítani, szórakoztatni, vagy épp a szívében levő gondolatokat szeretné megőrizni. Föld életünk sem céltalan, ha sikerül túllépni azon a bizonyíthatatlan és tudománytalan gondolaton, hogy véletlenül jött létre a világ, és véletlenül jelent meg az élet, akkor sok mindent fogunk helyesen értelmezni. Mi a célja az életnek, szinte nincs ember, aki ezt ne kérdezné. Ha tudom, ki alkotott, ki a Teremtőm, akkor tudom, kitől kell kérdezni. Ő adja meg a helyes választ. Népét azért formálta, mondja a próféta által, hogy hirdesse az Ő dicséretét. Szavakkal, életmóddal, Isten csodáival, melyek által róluk gondot visel, melyeket rajtuk mutat meg az ÚR. Számomra nem kényszer az Ő dicsérete, sőt, hiszen az Ő áldásinak, kegyelmének elfogadása által leszek képes erre a dicsőítésre. Áldjad én lelkem az URat.

2012. december 15. – szombat

Máté evangéliuma 5,14: Ti vagytok a világ világossága.

Jézus mondja ezeket a szavakat a Hegyi beszédben, nagy sokaságnak, mely Őt hallgatja. Nem az eddigi életüket minősíti ezekkel a szavakkal, nem úgy hangzik el ez a mondat, hogy a zsidó nép eddigi élete alapján kijelenthető, hogy Isten világosságát mutatták fel a világ számára. Nem egy kiérdemelt státusz tehát ez, még a választott nép életében sem. Megváltónk szavai inkább elhívást és felelősséget jelentenek. Nektek világossággá kell lennetek, erre hívott el titeket Istenetek, ez a ti felelősségetek is, hogy Isten dicsőségét tovább ragyogtassátok, mások felé. A Megváltó elérkezett hozzátok, az igazi Világosság, Isten Fia közöttetek van, Benne rátok ragyogtatja Isten az Ő teljes jóságát, kegyelmét, szeretetét, a ti felelősségetek ezt elfogadni, majd tovább adni, hogy Isten dicsősége beragyogja az egész világot. Nézz magad köré, nézz magadra. Olyannak látta a sokaságot Jézus, mint egy pásztor nélküli nyájat, mondja más helyen az Írás, azaz nem tudják a helyes irányt, nincs küldetésstudatuk, céljuk, nem törekszenek semmire. Itt elhangzik: világossággá kell lennetek. Sőt, azok vagytok, mert Isten itt van. János, evangéliumának első fejezetében azt is elmondja, hogy az akkori emberek többsége nem fogadta be a világosságot, e nélkül pedig egyértelmű, hogy nem is lehetett világossággá. Akik viszont befogadták, folytatja János, mert voltak, ha kevesen is, akiknek életét beragyogta Isten fénye, azok hatalmat kaptak. Közeledik karácsony, amikor arra emlékezünk, hogy eljött közénk az Isten világossága. Fogadjuk el Megváltónk szavait, elhívásként, felelősséggel, Ő nekünk is mondja: a világ világossága vagytok.

2012. december 16. – vasárnap

Malakiás próféta könyve 1,2: Szeretlek benneteket - mondja az ÚR.

Ámen, ámen. Kell ennél több? Minden ennek a következménye. Ezért ez a parancsolatok összefoglalása is az ember felé. Szeresd Istent, mert akkor egyértelmű, hogy törekszel a Vele való kapcsolatra, az Ő dicsőségét életteddel igyekszel gyarapítani. Szeresd felebarátod, ebben minden benne van, ha szereted embertársad, nem kell külön parancs arra, hogy ne lopd meg őt, ne öld meg, ne tégy semmi rosszat ellene. Ha szereted, akkor jót igyekszel tenni vele. Isten szeret, ebben minden benne van. Mert szeret,

nem nézhette tétlenül, hogy elveszünk. Nem volt könnyű és egyszerű megoldás egyszülött Fiát földre küldeni, szenvedését, halálát megengedni az Atyának, de így szeret Isten. Amikor szenvedést enged életünkben, akkor is szeret, s javunkat munkálja az által is. Amikor úgy néz ki, hogy nem hallgatja meg imáinkat, Ő akkor is nagyon szeret, s érdekünkben nem válaszol rögtön, vagy másként válaszol, mint ahogyan mi emberi gondolkodással feltételeztük volna. Áldások, öröm idején hálás szívvel emlékezzünk, szeret az Isten. Bajban, küzdelmekben, szenvedésben ne feledjük: itt van Isten, szeret Isten, az Ő irántunk való szeretete fog cselekedni mindenkor, javunkra. Dávid zsoltárában olvassuk talán egyetlen helyen a Szentírásban, hogy Isten szeretetére az ember is így válaszol: szeretlek URam. Örvendeztesse meg szívünket a mai napon, az adventi időben, s az előttünk álló ünnepeken is a nagy üzenet: szeretlek benneteket, ezt mondja az ÚR.

2012. december 17. – hétfő

Jób könyve 40,2-3: Jób pedig felelt, és ezt mondta az ÚRnak: Bizony, könnyelmű voltam! Mit felelhetnék neked? Kezemet a számra teszem.

Mindnyájan könnyelműek vagyunk. Isten szent Nevét nem csak akkor vesszük ajkunkra, amikor Őt imádjuk, hanem sokszor akkor is, amikor nem kellene. De csak az veszi észre, hogy tévedett, akit az ÚR megszólít. Míg Isten nem szól, addig Jób és barátai bármit mondhatnak, mondanak is, még Istenről és az Ő akaratáról is, arról, hogy mit fogad el és mit akar az ÚR. Ma is így folynak az eszmefuttatások, sokszor meg akarjuk magyarázni, mit miért tesz az ÚR, máskor tiltakozunk, ötleteink vannak, mit hogyan kellene Isten másként tegyen. Amikor megszólal Isten, elhallgatnak Jób barátai, elhallgat maga Jób is, nincs több emberi gondolat, nincs válasz az ÚR kérdéseire, hamar kiderül, nem vagyunk azonos szinten a Mindenhatóval. Ő nem egy az emberek közül, akivel lehetne vitázni, akit meg kellene bármiről is győzni együgyű emberi érveinkkel. A szenvedő, a mindenét és mindenkiét elvesztő Jób, aki még barátaiban, feleségében is csalódik, akinek szenvedését elképzelni is nehéz, akit sajnálunk és messzemenően együtt érzünk vele, azt mondja, tévedtem, könnyelmű voltam. Ha ő, aki azt tudta mondani a kínok mélységéből, hogy mindenért legyen áldott Isten Neve, s aztán kimondta mindazt, ami még szívében volt, belátja, hogy nem tud felelni Istennek, akkor mi is jobban oda kell figyeljünk arra, mikor, mit, hogyan beszélünk Istenről. Őelőtte pedig nincs más lehetőségünk, mint az alázatos imádság, minden másra Jób példáját követve mondjuk, hogy kezemet számra teszem.

2012. december 18. – kedd

A zsoltárok könyve 109,31: Odaáll a szegény pártjára, megszabadítja a halálos ítélettől.

A jó szándékú ember életében is megtörténik, hogy különbség van az elmélet és a gyakorlat között. Noha Isten gyermekei vagyunk, és szívünkben arra törekszünk, hogy az ÚR akaratát tegyük, Megváltó Krisztusunk példája szerint éljünk, előfordul, hogy nem vesszük észre, hogy valamiben, valahol nem a krisztusi lelkület szerint cselekedtünk. Megtörtént talán mindnyájunkkal az, hogy utólag vettük észre, hogy nem voltunk valakivel igazságosak, egyik embert a másik ellenében előnybe részesítettük csak azért, mert jobban öltözött volt, vagy magasabb beosztását tartottuk szemünk előtt. Utólag, ha észrevesszük, hogy nem jól tettünk valamit, megbánjuk, bocsánatot kérünk, aztán tovább megyünk. Azok viszont, akik szegények, elesettek, nyomorultak, minden nap átélnek hasonlót, de a másik oldalon, azaz velük szemben igazságtalanok embertársaik. Rajtuk nem sokat segít, hogy mindenki, aki tőlük elfordul, utólag bűnbánatot tart, ők azt tapasztalják nagyon gyakran, hogy nincs mellettük igazi testvér, barát, pártfogó. A zsoltáros csodálatos dolgot tapasztal, ezt osztja meg mindenkiel: odaáll a szegény pártjára maga az Isten. Még a legszörnyűbb helyzetben is megtapasztalja az, akinek emberekben nincs reménye, hogy a halálos ítélettől is meg tud szabadítani az ÚR. Ugyanezt tapasztalja meg Dániel és

három barátja, akiket az ÚR megszabadít a biztos haláltól. Ugyanezt éli át és írja le a költő, a sokat idézett versében, ahol arról van szó, hogy amikor mindenki elhagyta, jött, és átölelte őt Isten. Hivatásunk, hogy Krisztus példája szerint odaálljunk a szegények pártjára. Ha pedig van olyan, aki maga is tapasztalja, hogy nincs senkije, fogadja el a zsoltár biztatását: mellettünk van Isten.

2012. december 19. – szerda

Ézsaiás próféta könyve 6,19: Nem a nap lesz többé napvilágod, és nem a hold fénye világít neked, hanem az ÚR lesz örök világosságod, és Istened lesz ékességed.

Több szinten is megközelíthető az ige, mindenik csodálatos üzenetet tartalmaz. A tudósok érdekes kísérleteket végeznek, s próbálják megérteni, mi lehet az örök világosság, fényforrás, ami nem a természet által adatik, s ha Isten lényét nem is sikerül megfejtsék, kísérleteiknek hasznos eredménye is lehet. Izráel népe azt hallotta ezekben a szavakban, hogy véget ér a sötét korszak, a fogság ideje, mégpedig Isten hatalma által, mert nem a nap, a hold, valamilyen evilági hatalom hozza el a változást, hanem maga a Mindenható. Nekik, akiknek idegen földön nem volt már kincsük, ékességük, és fájdalommal emlékeztek a jeruzsálemi templom dicsőségére, szépségére, most Isten nagyobb ékességet ígér, Ő maga lesz népének legnagyobb ajándéka, kincse. Ezt az ígéretet össze lehet kapcsolni a Biblia utolsó könyvének szavaival is, amikor arról beszél a kijelentés, hogy elmúlik ez a világ, és új eget, új földet teremt Isten, azok már nem ennek a mostani világnak törvényei szerint állnak fenn, hanem Isten tölti be a mindenséget, az Ő jelenléte lesz a világosság, sötétség, rossz dolgok, bűn pedig nem lesz többé. De talán szabad nekünk ma ezt az ígét úgy fogadni, hogy nem csak egykor teljesedik be tökéletesen az ígéret, hanem erre kell ma is törekedjen Isten gyermeke, hogy ne csak a külső dolgok világítsanak életébe. Isten teremtett világa csodálatos, a nap fénye az élet feltétele, mégis, nekünk Isten ennél is többet akar adni, életünket nem a természeti elemek tartják fenn első sorban, hanem Isten kegyelme, az Ő jelenléte, az Ő gondviselő szeretete éltet úgy, hogy nem csak létezzünk, hanem Általa élünk is. Ragyogja be a Mindenható dicsősége a mai napunkat is.

2012. december 20. – csütörtök

Pál második levele a korintusiakhoz 3,5: Nem mintha önmagunktól, mintegy a magunk erejéből volnánk alkalmasak, hogy bármit is megítéljünk; ellenkezőleg, a mi alkalmasságunk az Istentől van.

Az igevers fő üzenete az, hogy mindent Istentől kaptunk. Ő az, aki teremtett minket, célt is adott az életünknek, Ő gondoskodik arról, hogy meglegyen a szükséges tálum, képesség, a körülmények is úgy alakuljanak, hogy az Általa adott célt elérhessük, úgy éljünk, hogy Neki szolgálva hivatásunkat betöltsük. Ha Isten adott minden képességet életünkben, akkor nyilvánvaló, hogy nem is dicsekedhetünk ezekkel, s nem is gondolhatjuk magunkat feljebbvalónak másoknál, csak azért, mert az ÚR minket egy valamiben jobban megáldott, míg másoknak más területén az életnek adta a képességeket. A fő üzenet mellett legyen szabad az igéből egy következtetést is levonni: mi alkalmasak vagyunk arra, amire Isten alkalmassá tett. Dicsekvés, önhittség nélkül, meg kell mégis látni azt, hogy az ÚR adott nekünk tehetséget, áldást az életünkre, a abban, amit Ő adott, szolgálnunk kell. Ha azt kérdezi egy kórusvezető, hogy ki jönne a közösségből szívesen énekelni, nem kell az alázatot megjátszani, s azt mondani, nem tudok én énekelni, ha Isten jó hangot és zenei hallást adott valakinek. Nyugodtam mondja: igen, én szívesen énekelek. Ha Istentől kérne és kapna mindenikünk világosságot annak meglátására, hogy mire hívott el és tett minket alkalmassá URunk, nem lenne hamis hang a kórusban, alkalmatlan tag a vezető testületben, saját képességeit eltékozló, neki nem megfelelő szolgálatot vállaló személy a gyülekezetben. Ahogy a költő mondta: valahol ki van jelölve a helyed.

2012. december 21. – péntek

János evangéliuma 14,26: A Pártfogó pedig, a Szentlélek, akit az én nevemben küld az Atya, ő tanít majd meg titeket mindenre, és eszetekbe juttat mindent, amit én mondtam nektek.

Isten gyermekei nem egyformák, van, akinek jobb az emlékező tehetsége, és van, aki nehezebben tanul. Mi Isten igéjét szövétneknek, világosságnak tartjuk, ezért is olvassuk naponta az igét, tudjuk, hogy általa beszél velünk mennyei Atyánk, az ige tanít, vezet, mindenre elégséges. Ha buzgón törekszünk, sok mindent megjegyzünk Isten beszédéből, de nyilván, nem tudunk megtanulni egész fejezeteket, sokszor azt sem jegyezzük meg, hol olvastunk egy bizonyos igét, vagy pontosan hogyan is fogalmaz egy helyen az Írás. Nekünk minden helyzetben Istentől származó vezetésre, világosságra van szükségünk, ezért mindig hasznos, ha emlékszünk igékre, vagy van mellettünk olyan ember, aki megfelelő módon tud, az ige által segíteni. Ezen a ponton válik nagyon lényegessé az, amit Megváltónk mond: a Lélek juttatja eszünkbe az Isten beszédét, az ÚR Krisztus kijelentését. Azt az igét, amire szükségünk van. Nem mi kell megfelelő igazolást keressünk Isten igéjéből saját akaratunkhoz, sokszor az sem elég, ha emberek segítő szándéka mondat velük akár igei gondolatokat is. Isten Szentleke munkálkodik, a Lélek az, Aki megfelelő vezetést ad, erre kell figyeljünk, ennek szükség engedelmessédjünk. Adjon mennyei Atyánk az Ő Lelke által ma is vezetést, juttassa eszünkbe a megfelelő igét, hogy az Ő akaratát felismerhessük, s cselekedjünk is azt.

2012. december 22. – szombat

Pál első levele a korintusiakhoz 4,1: Úgy tekintsen minket minden ember, mint Krisztus szolgáit és Isten titkainak sáfárait.

Krisztus szolgája vagyok, tarts számon ezt. Mint az ÚR követője, számíthatsz rám, hiszen naponta kérem Uramat, hogy krisztusi lelkülettel viseltessem minden ember iránt. Ne feledd, az ÚR szolgájaként nem csaplak be, nem törekszem semmi olyanra, amiből károd lehetne, sőt, ha tudok, segítsek. De azt is tartsd számon, hogy nem fogom eltérni, ha Uramat gyalázod, Nevét káromolod, Róla könnyelműen beszélsz. Tudod, hogy mint Krisztus szolgája nem fogok bárhova elmenni, bármilyen szórakozáson nem veszek részt, ne is hívj ilyen helyekre. Olyan üzletet sem ajánlhatok neked, ami nem tisztességes, amivel bárkit megkárosítanánk. Vasárnap az én URam napja, akkor ne hívj se jövedelemkiegészítő munkára, se olyan kikapcsolódásra, mely egész napomat igénybe venné, mert ezen a napon a közösségben van a helyem. Ha valaha egy jó szóra lesz szükséged, vagy egyszerűen szeretnéd, ha valaki csendben melletted lenne, szólj, mert ott leszek.

Önmagam felé hangzik el a kérdés: így van ez életemben? Vagy lehet, hogy a helyes kérdés az, hogy miért nincs így? Akarom, vállalom, szeretném, hogy minden ember Krisztus szolgáját lássa bennem? S még nem is beszéltünk arról a nagy méltóságról, hogy Isten titkainak sáfára is vagyok. Segíts URam, hogy hű sáfárod legyek.

2012. december 23. –negyedik adventvasárnap

Pál levele a kolosséiakhoz 1,13: Ő szabadított meg minket a sötétség hatalmából, és ő vitt át minket szeretett Fiának országába.

A múlt idő azt jelzi, hogy már megtörtént eseményről van szó. Mi helytelenül értjük néha a kijelentést, mert a magunk gondolataihoz igazítjuk az igét. Beszél a Biblia sötétségről, az abból való megszabadításról, valamint Isten országáról. Akkor mi úgy értjük, hogy a sötétség az a hely, ahol Isten

ellensége még kibontakozhat, s akkor ez a világ a sötétség, ebből a világból és az itt uralkodó sötétségből időben ezután, talán halálunk óráján fogunk megszabadulni, és akkor megyünk majd be Isten kegyelméből az Ő országába. Ez a mi logikánk. Az ige múlt ideje arra ösztönöz, hogy gondoljuk át ismét ezeket, akár Pál apostol életét tekintve, hiszen ő írja ezt az igét. Miután ezeket leírta Pál, nem halt meg abban a percben, hanem tovább élt, küzdött e világban a sötétség ellen. De már megszabadult annak hatalmától, nem volt többé az élete alárendelve a sötétség erejének, hanem Krisztus világosságával győzte le lépten - nyomon azt, és térítette az embereket Istenhez. Isten országának tagja sem később lett, hanem már az volt e sorok írásakor, már tudta, hogy polgárjoga van a mennyben, hogy Megváltója megfizette bűneit, neki nincs többé tartozása, hanem Krisztus mellett van helye Isten országában. És mivel már e földi életében is a Krisztus király szavának engedelmességet, és annak az országnak törvényei szerint élt, ezért ő a menny lakójaként töltött még el pár évet a földön. Élünk mi is ezzel a bizonyossággal, hogy szabadok vagyunk a sötétség hatalmától, az Isten országához tartozunk, ez fog aztán kiteljesedni a földi élet után.

2012. december 24. –hétfő, karácsonyest

Pál levele a filippiekhez 4,5: A ti szelídségeitek legyen ismert minden ember előtt. Az Úr közel!

Közösségünkben van egy elterjedt mondás, de nem is a szavak különlegesek, mert ezt az inkább felkiáltásnak nevezhető tömondatot máshol is használják, a különlegesség az, amit nem lehet leírni, a szavaknak a hangulata. Amikor valami több, mint nyilvánvaló, egyértelmű, akkor szokták mondani sokan, hogy „na, jó”. A jó-t kissé elnyújtva ejtik, a hangsúly is különös. Két oka is van annak, hogy idézem ezt a mondást, az igéből két olyan evidencia is kihallatszik, ami eszembe juttatta. Az első nyilvánvaló tény az, hogy akkor látszik meg, s lesz ismert szelídségünk, ha az valódi, ha tényleg szelídek vagyunk. Másként csak a képmutatásról, szelídségbe öltöztetett arroganciáról fognak beszélni velünk kapcsolatban. Ha viszont a szelídség szívből származó, természetes megnyilvánulásunk, akkor az valódi. Ugyanígy természetesnek mondható az, hogy nem csak Isten, hanem még a világ is azt várja el Isten gyermekeitől, hogy legyenek szelídek, békességre törekedjenek, mindenki irányába tisztelettudóan, jóakarattal viseltessenek. Ha elvárásnak akarunk megfelelni, és erőlködünk azért, hogy a szelídségünk látszódjon az emberek előtt, akkor ebbe hamar belefáradunk, azt fogjuk kívánni, hogy bárcsak egyszer odamondhatnánk, odaüthetnénk, bárcsak ne lenne olyan nehéz keresztyénnek lenni. Ha viszont Krisztus nem csak egy híres ember volt, akinek születésére ma emlékezünk, hanem Ő Isten Fia, Aki ma is él, és él bennünk, Ő uralja szívünket, indulatainkat, életünket, akkor maga Krisztus szelídsége lesz a mienk. Nem törekszünk a szelídségre, hanem természetünké lesz az. Egyik karácsonyi ének fogalmaz így: szelídség volt minden dolga, önként leve értünk szolgál, megalázta önmagát. Pál apostol pedig hozzáteszi: az az indulat legyen bennetek, mely Krisztusban volt. Úgy legyen.

2012. december 25. –kedd, karácsony

Lukács evangéliuma 2,10-11: Az angyal pedig ezt mondta nekik: „Ne féljete, mert íme, hirdetek nektek nagy örömet, amely az egész nép öröme lesz: Üdvözítő született ma nektek, aki az Úr Krisztus, a Dávid városában.

Életünk során sokszor hallottuk ezt az igét. Legtöbben kívülről is tudjuk, s ha megkérne valaki, hogy beszéljünk róla, elég sokat tudnánk erről mondani: az angyalokról, akik megjelentek, a pásztorokról, akiknek mondták ezt az üzenetet, az örömről, mely minden karácsony velejárója, az Üdvözítőről, akiért van az ünnep. Akár azt is mondhatnánk, hogy a karácsonyi üzenet szakemberei lettünk, akik már húsz-harminc, de lehet, hogy akár ötven-hatvan, vagy még több karácsonyt átéltünk. Azon kapjuk

magunkat, ha elhangzik a karácsonyi üzenet, hogy már tudjuk, miről lesz szó, elemezzük, mi is marad ki, milyen lesz a megközelítés, mely szempontok szerint történik az ige elemzése, hol lesz az üzenet hangsúlya. Már azt is kérdeztük magunktól, hogy vajon mondhat-e még újat bárki nekünk karácsonyról? Válasz helyett visszakérdezek: kell-e minden évben újat mondani? Persze a kérdés költői. Az már ne legyen költői kérdés, hogy akik olyan sokszor hallottuk már ezt az ígét, az ige alapján elhangzó üzeneteket, tudunk-e örvendezni karácsonykor? Hisszük-e, hogy ez az üzenet ma is igaz, Isten ma is örömben akarja részesíteni az övéit? Nem költői kérdés az, hogy mi befogadtuk-e Krisztust? Mert amennyiben igen, úgy az öröm is állandó az életünket, minden nyomorúság ellenére csordultig tölti szívünket, ahogy az apostol fogalmaz. Nem valószínű, hogy ma akár templomban, akár a médiában elhangzana olyan üzenet, amit ne ismernénk. Az viszont Isten csodája lehet, s imádkozunk, hogy sokunk életében legyen is, ha az igazi Krisztusban való öröm árasztja el életünket. Örömteli karácsonyt, örvendező életet adjon Istenünk.

2012. december 26. –szerda, karácsony

Mózes második könyve 14,13: Ne féljete! Álljatok helyt, és meglátjátok, hogyan szabadít meg ma az ÚR benneteket!

Izrael népe Mózes vezetésével elindult, hogy saját országát birtokba vegye, ne maradjon szolga Egyiptomban. Amikor elérkeztek a tengerhez, megtorpannak, nem tudják mi lesz velük, merre induljanak tovább, a végső kétségbeesést pedig az adja, hogy mögöttük megjelenik az őket üldöző egyiptomi hadsereg. Isten megszólítja népét szolgája által, és azt üzeni, hogy Ő ad majd szabadulást, csodák által fogja őket szabaddá tenni, majd pedig az Ígéret Földjére eljuttatni. Karácsonykor a Szabadító születését ünnepeljük, aki alászállt a dicsőségből, hogy vállalja nem csak emberi sorsunkat, hanem bűneink büntetését is, ezáltal minket szabaddá téve, és megnyitva az utat a mennyei Ígéret Földjére. A szabadulás Isten ajándéka, a Mindenható cselekszik, az Ő népe csupán csodálkozik Isten nagy tettein, és elfogadja az Ő ajándékát. Az egyiptomi szabadulásról a zsidók évszázadok múlva, mind a mai napig megemlékeznek, imáikban hálát adnak érte, egyik nemzedék a másiknak mondja el, milyen hatalmas dolgokat cselekedett értük az ÚR. Megváltónk az egyiptomi szabadulásnál sokkal nagyobb csodát tett értünk, életének odaáldozásával szabadított meg a bűn szolgaságából. Azért volt karácsony, hogy mi meglássuk, megtapasztaljuk, hogyan szabadított meg az ÚR. Ma a Szabadító eljövételét köszönjük meg Istennek.

2012. december 27. –csütörtök

Ézsaiás próféta könyve 64,8: URam, ne haragudj ennyire, ne emlékezzél örökké bűneinkre! Tekints ránk: mindnyájan a te néped vagyunk!

Esdve kérlek, jó Atyám. Könyörögve kérlek. Isten irgalmára kérlek. Kérve kérlek az Isten és a Krisztus színe előtt. Ezeket a mondatokat, és ezekhez hasonló könyörgéseket juttatott eszembe az ige. Az ismeri ennek az ígének nem csak a tartalmát, hanem a mélységét is, aki volt már ilyen helyzetben. Amikor nincs semmilyen remény, amikor már mindenről lemondunk, de az életért könyörgünk még, amikor valaki, akit nagyon szeretünk, nagy válságban van. Haragszunk rettenetesen önmagunkra, mert nem találjuk a megfelelő szavakat, vagy már azt is megfogalmazzuk, hogy nincsenek is szavak, melyekkel ki lehetne fejezni, mennyire nagyon kérjük Isten segítségét, mennyire fontos lenne, hogy Ő meghallgasson, segítsen. Bűnösök vagyunk, s megérdemeljük a büntetést, de van, ami meghaladja tűrőképességünket, gondoljuk. Haragszik az ÚR, megbüntet, de ennek a büntetésnek enyhébbnek kellene lenni, egyszer véget kellene érjen a szenvedés, s nem látjuk, hogy mikor. Tekints ránk, Isten, essék meg rajtunk szíved, mi a Te néped vagyunk, Hozzád tartozunk, amikor szenvedünk, Te is

szenvedsz. Nincsenek körmondataink, nincsenek már érveink sem, csak ismételjük, szinte eszelősen: óh, Isten, ne hagyj el, Isten segíts, Isten, irgalmazz. Nézz ránk, teid vagyunk, ne haragudj ennyire. Óh, URam, könyörülj.

2012. december 28. –péntek

Jóel próféta könyve 2,11-12: Nagy és igen félelmetes az ÚRnak a napja! Ki bírja ki azt!? De még most is így szól az ÚR: Térjetek meg hozzám teljes szívvel, böjtölve, sírva és gyászolva!

Az emberi gonoszság és a bűn következménye miatt szenvedünk sokszor, s ezt is nagyon nehéz elhordozni, hát még Isten haragjának súlyát. Azért szólít sok helyen az ige a megtérésre, a megváltozott életre, hogy ne kerüljünk harag alá. Jóel által Isten azt üzeni népének, hogy még meg lehet menekülni a büntetéstől, akár az utolsó órában is. Még most is szól Isten. Még akkor is, amikor Kain már eltervezte a gonoszt, s ezzel már vétkezett az ő szívében, Isten még egyszer megszólítja, figyelmezteti a rá leselkedő bűnre, mert szeretné, hogy ne kövesse el azt. Izráel népe már vétkezett, elfordult Istentől, már megérdemlik a büntetést, de még egyszer szól Isten, hátha megtérnek, megbánják tetteiket, s akkor nem hozza rájuk a veszedelmet. Sodomában Lót három veje megmenekülhetne, szól a figyelmeztetés nekik, de nem fogadják meg az angyali üzenetet. A pogány Ninive azonban hallgat Jónás szavára, és nem következik be az ítélet. Most még szól Isten, ez nagy kegyelem, annak jele, hogy még mindig lehet változtatni, kegyelmet kérni, bűnbánatot gyakorolni, Isten segítségével új életet kezdeni. Nemsokára új évet kezdünk, sok elhatározással, kevés kitartással. Ma mennyei Atyánk még megszólít, s arra hív, hogy térjünk hozzá teljes szívünkkel, mert az Ő haragját egyikünk sem tudná elhordozni, de Ő azért szól, hogy ne kelljen mi hordozzuk a büntetést, hanem Megváltónk által nyerjünk kegyelmet, lehetőséget az új életre. Ma az Ő szava szólít, ne legyen senki szíve kemény, visszautasító.

2012. december 29. –szombat

Pál levele az efézusiakhoz 4,29: Semmiféle bomlasztó beszéd ne jöjjön ki a szátokon, hanem csak akkor szóljatok, ha az jó a szükséges építésre, hogy áldást hozzon azokra, akik hallják.

Ha az év végi számadások között ezt is el tudnám végezni, biztos, nem lennék kényelmes helyzetben. Azt a számadást, hogy milyen volt a beszédem, megfelelt-e annak, amit itt ír az apostol. Azt tudom, hogy nem, de annak mértékén bizonyára ledöbbszennék, hogy milyen kevés alkalommal szóltam úgy, hogy szükséges volt az, amit mondtam, építette a hallgatókat. Sokszor meg kellett törni valamivel a csendet, máskor nem akartam lemaradni másoktól, ki akartam tűnni egy jó mondattal. Sajnos, olyan is volt, nem is ritkán, hogy szavaim nem csak szükségtelenek és haszontalanok volt, hanem bántóak is, s még az is megtörtént, hogy azért mondtam valamit, hogy egy rossz hírt, de még egy ellenőrizetlen beszédet is terjesszek, továbbmondjak. Beszédem miatt őszinte bűnbánatot kell tartsak, s szinte azt írtam, hogy el kell döntsem, hogy ezután megfontoltabb leszek a beszédben. De hiszen ezt más sokszor eldöntöttem. Most inkább két dolgot teszek. Az egyik, hogy segítségül hívom az URat, hogy Ő őrizzen, segítsen, hogy nyelvemmel ne vétkezzek. A másik pedig az, hogy mintegy aranszabályt próbálom megjegyezni ezt a mondatot, és igyekszem alkalmazni is, mielőtt mondanék valamit, gyorsan megkérdem magamtól, hogy amit mondok, az valóban jó, szükséges és építő-e. Használja Isten a mi beszédünket is arra, hogy az Ő áldását árássa ránk.

2012. december 30. –vasárnap

A példabeszédek könyve 3,27: Ne késs jót tenni a rászorulóval, ha módodban van, hogy megtedd!

Amikor valakinek segítségre van szüksége, és nekem lehetőségem van a segítségnyújtásra, akkor nem lehet több kérdés, szempont, gondolkodás, tétovázás, segítenem kell. Erre mondják sokan, nem ennyire egyszerű a helyzet. Mi egy pillanatra legalább megállunk, s érveket sorakoztatunk fel elménkben. Számptalan kérdésre szoktuk néha keresni a választ. Miért jutott bajba az, aki most segítségre szorul. Ha figyelmeztették, akkor miért nem hallgatott jó szóra, lehet, hogy hagyni kellene, szenvedjen, lássa, milyen következménye van önfejtésének. Aztán azt is végiggondoljuk, hogy ki kellene segítsen rajta, hiszen vannak közelebbi rokonai, barátai, akikkel együtt járt, azok hol vannak, miért nem segítenek a nehézség idején. Nem szoktunk elfeledkezni magunkról sem. Mibe kerül nekünk a segítségnyújtás, időben, pénzben, fáradságban. Akarom, hogy mindenki megtudja, mennyire segítőkész voltam, vagy inkább jó lenne, ha nem tudódna ki, hogy pont én segítettem ezen a rászorulón. Érvetünk, magyarázunk, okoskodunk. Az ige pedig egyszerűen, világosan mondja, ha van rászoruló, s te tudsz segíteni, akkor itt nincs több elmélet, hanem a gyakorlat következik. Két dolgot kérek az ÚRtól. Az egyik, hogy bocsásson meg, mert sokszor tettem én is úgy, mint a fenti leírás azt sorolja, s mire okoskodásomban eljutottam a segítséghez, már mások álltak a rászoruló mellé, vagy késő volt a segítségre. A másik, amit kérek, hogy segítsen, ennyire egyszerűen, gyorsan, önzetlenül cselekedni, amikor lehetőségem van, tudjak az Ő nevében rögtön jót tenni.

2012. december 31. –hétfő, óév

A zsoltárok könyve 119, 82: Sóvárogva tekintek ígéretedre: Mikor vigasztalsz meg engem?

Sok mindenért kell hálát adjunk Istennek, mert Ő sok áldásban részesített minket az eltelt esztendőben. Isten gyermekeiként időt kell arra szánjunk, hogy felidézzük, milyen sokszor kértünk Istentől segítséget, útbaigazítást, kegyelmet, és milyen sok áldást kaptunk Tőle, még olyankor is, amikor nem kértük. De nem akarunk képmutatók lenni, s azt is be kell valljuk Előtte, hogy nem mindig hallgatta meg kéréseinket. Volt, amikor mást, jobbat adott, mint amire számítottunk volna, de olyan ígéretei is voltak, melyek beteljesedését még nem tapasztaltuk. Nem kételkedünk abban, hogy azokat is meg fogja cselekedni, hogy Ő a legmegfelelőbb időben hozza el a legjobb megoldást. Most, év végén, a legnagyobb alázattal, de gyermeki bizalommal is, eszébe juttatjuk, hogy mi még várjuk a segítséget, a vigaszt. Nem kérdés, hogy Ő valóban megvigasztal, elhozza a felüdülés idejét, és ahogyan a mártírok könyörögnek a Jelenések könyvében, hogy az ÚR hozza el az időt, amikor megbosszulja az ő kiontott vérüket, úgy mi is kérjük, emlékezzen meg szaváról, vigasztaljon meg minket. URam, tudom, hogy megteszed, kérlek tedd meg. Tudom, hogy felemelsz, csüggedésemből, lelki megfáradásomból, annyi mindenért való bánkódásomból nem kétlem, hogy Te megvigasztalsz, kérlek, vigasztalj meg. Szeretném, ha a most kezdődő év nem az én fogadkozásim éve lenne, hanem a Te hatalmad munkájának éve, a Te vigaszod, kegyelmed, szabadító szereteted kiteljesedésének éve. Jövel, URam, Jézus.